

RESUMÉ

Předmětem této rigorózní práce jsou soudobé možnosti společností přemístit své sídlo mimo území státu, ve kterém byly založeny. Mezinárodní právo soukromé i národní úpravy práva společností zažívají v poslední době nebývalý rozvoj, který vyplývá především z judikatury Soudního dvora Evropské Unie. Zásadní otázkou je přemístění sídla společnosti ve spojitosti se svobodou usazování. Kromě obecné problematiky možností přemístění společností se tato práce zaměří především na vliv posledního rozsudku Soudního dvora Evropské Unie týkajícího se svobody usazování – *Cartesio*. V tomto případě se totiž SDEU zabýval otázkou, zda svoboda usazování zakotvená v evropském právu má natolik široký výklad, že zahrnuje právo společností přemístit své skutečné sídlo nebo zapsané i skutečné sídlo z jednoho členského státu do druhého. Klíčovou otázkou v tomto případě je, zda rozhodnutí ve věci *Cartesio* přispělo k vyšší mobilitě společností.

Pro lepší pochopení problematiky mobility společností jsou v úvodu vysvětleny některé pojmy a doktríny, které jsou významné k usnadnění dalšího výkladu. První část proto popisuje osobní statut společnosti, teorie jeho určování a situace přemístění skutečného a zapsaného sídla v závislosti na jednotlivých teoriích a na tom, zda se jedná o pohyb z členského státu či *do* něj („příchod“ a „odchod“ společnosti).

Další část rigorózní práce se věnuje svobodě usazování společností zakotvené evropským právem a jejímu vývoji ve světle rozhodnutí SDEU. Nejprve je popsán rozdíl mezi primární svobodou usazování, tedy založením společnosti a přemístěním jejího sídla a sekundární svobodou usazování, tedy zakládáním poboček existujících obchodních společností. Následuje podrobný rozbor soudních rozhodnutí týkajících se svobody usazování. Tato část je zakončena detailním rozбором případu *Cartesio*, a to zejména v návaznosti na předchozí rozhodovací praxi SDEU a jeho argumentaci.

Následující část je potom věnována alternativám, které společnosti mohou využít, pokud chtějí přemístit své sídlo do jiného členského státu (prostřednictvím evropských forem společností či přeshraniční fúze), včetně připravovaných institutů, které ovšem zatím nevstoupily v platnost (Evropská soukromá společnost, Čtrnáctá směrnice).

Poslední část se zabývá kolizní úpravou v českém právu a vlivem evropského práva na českou kolizní úpravu. Nejprve jsou rozebrána východiska kolizní úpravy v českém právu, neboli úprava Obchodního zákoníku, včetně vývoje této úpravy v posledních letech. Následuje stručná zmínka o vlivu evropského práva na tuto kolizní úpravu a na její vývoj. Závěr této části je věnován koncepci sídla v českém právu a její nedávné změně, zejména

s ohledem na význam této změny pro možnosti přemístění společností z nebo do České republiky.

V úplném závěru tato práce nabízí mé vlastní závěry k možnostem přemístění společností, včetně posouzení vlivu rozhodnutí Cartesio na tuto problematiku.